

afholdes, thi man kan ikke indenfor Statskovvæsenet blive staaende ved en Ordning, som man baade i Statens øvrige Virksomheder og i de private Erhverv forlængst har indset er utidssvarende. Navnlig synes jeg, det nærmest er en Haand mod de arbejdsløse at byde dem at gaa i Arbejde i Statsskovene og saa lade dem vente 14 Dage, inden de kan faa deres Tilgodehavende. Jeg nævnede, da jeg forrige Gang omtalte dette Spørgsmaal, at Hjælpekassen i Silkeborg i den Anledning har maattet udbetale Lønnen og saaledes har staaet i Forskud for Staten, men jeg synes dog, at noget saadant kan man slet ikke være bekendt at opretholde.

Det andet Forhold, som man fra Skovdirektoratets Side har søgt at komme udenom, er den Anke, jeg rejste over, at man i Palsgaard Skovdistrikt havde budt Arbejderne en Dagløn, jeg tror af 2 Kr. 75 Øre for Snekastningsarbejde. Det vil Skovdirektoratet forklare paa den Maade, at det var ikke Skovdirektoratet, der bød dem en saadan Dagløn, nej, Arbejdet var overtaget af Kommunen, og det var Kommunen, der betalte den lille Dagløn. Men saadan kan man ikke komme udenom Sagen, thi det er Statens Arbejde, der bliver udført, og at man saa faar Kommunen til at overtage det, kan være meget praktisk, men Staten maa dog min Sandten drage Omsorg for, at Arbejdet bliver betalt med en ordentlig Dagløn. Jeg haaber derfor, at der ogsaa paa dette Omraade fremtidig maa blive betalt en Dagløn, som svarer til Lønnen for andet Arbejde i Statsskovene.

Det, jeg særlig ankede over sidst, var den Maade, hvorpaa man leder Arbejdet, og den Myndighed, man fra Administrationens Side har tildelt visse ledende Kræfter indenfor Statskovvæsenet overfor de mere underordnede. Her er en Ordning, som maa siges ikke længere at være tidssvarende, og jeg henviste til den kongelige Anordning af 11. Marts 1913, der fremdeles er gældende, og hvorved det bl. a. bestemmes, at Skovrideren alene fastsætter Arbejdsvilkaarene i sit Skovdistrikt. Det forekommer mig, at det er en alt for vidtstrakt Myndighed at lægge i en enkelt Mands Haand, og jeg skal nævne et Eksempel fra sidste Efteraar, der viser, hvor uheldigt det kan virke. I Silkeborg Skovdistrikt, som vel nok i alle Skovdistrikter, hvor man har Løvtræer, skulde der foretages en Oldenindsamling. Den derværende Skovrider paabød, at saa-

arbejdere skulde foretage denne. Det var der maaske ikke stort at sige til, selv om jeg nok tror, at man kunde have fundet Folk, der var bedre egnede dertil end mange af disse gamle Mennesker; et saadant Arbejde egner sig langt bedre for yngre, for Kvinder og Børn end for gamle Mennesker, der er blevet stive af Arbejde. Men lad nu gaa med det! Det var naturligvis i Skovvæsenets Interesse, at Skovrideren paabød, at de skulde udføre dette Arbejde, thi Skovarbejderne kunde i den Tid ikke faa andet Arbejde; men saa fastsatte han ganske egenmægtigt, antager jeg — ja, jeg kan ikke vide, om han har konfereret med Skovdirektoratet derom — en Akkordpris. Det var ikke her som i private Virksomheder, hvor man forhandler sig til rette, naar et nyt og ukendt Arbejde skal paabegyndes; der forhandler Arbejdsgivere og Arbejdere sig til rette om, hvilke Akkordpriser man mener er rimelige, og hvis der ikke kan opnaas Enighed, bliver man staaende ved den i Forvejen fastsatte Pris, saaledes at der i hvert Fald sikres Arbejderne den gældende Dagløn, selv om de ikke kan tjene den gennem Akkorden. Disse Arbejdere gik saa i Gang med Oldenindsamlingen, men det viste sig ret snart, at flere af dem ikke en Gang kunde tjene 1 Kr. om Dagen, medens andre kunde tjene mellem 1 og 2 Kr. om Dagen, og de var højst ulykkelige over, at de skulde arbejde i Skoven for den Betingelse; enhver vil vist ogsaa indrømme, at et Par Kroner om Dagen og derunder ikke er nogen rimelig Dagløn i vor Tid. De henvendte sig til mig og spurgte mig, hvad de skulde foretage sig. Jeg tillod mig da at kritisere dette Forhold og at mene, det var urimeligt. Jeg fik en Samtale med Skovrideren om Spørgsmaalet, og denne Skovrider var, som maaske ogsaa andre danske Embedsmænd er endnu — jeg haaber dog ikke, der er mange tilbage af dem —, meget overlegen; han var revnende ligeglad med, hvad jeg mente om den Sag. Jeg foreholdt ham imidlertid det urimelige i, at han ikke havde stillet sig paa det Standpunkt, som private Arbejdsgivere vilde have stillet sig paa, nemlig at Arbejderne i hvert Fald skulde have den Fortjeneste, som man ellers fandt rimelig indenfor Statskovvæsenet. Flot henkastet svarede han saa, at det var jo muligt, han tog det under Overvejelse, han kunde tænke over det, men i øvrigt maatte det blive ved den Bestemmelse, han havde truffet. Da det nu viste